

[Flygaard]

ikke er nogen særlig seriøs måde at diskutere dette problem på, fordi det, vi efter min opfattelse i langt højere grad har behov for, er en ændring af den bestående lovgivning, og hvis den bestående lovgivning bliver ændret, må det være helt klart, at så vil det omgæende give sig udslag i de tal, vi møder på finansloven. For i traditionel forstand er finansloven jo sådan set ikke nogen lov, det er den i hvert fald kun på en række begrænsede områder. Finansloven er i høj grad en opregning af, hvilke udgifter der ligger i henhold til den bestående lovgivning på en række områder, så fremfor at lave sådan nogle budgetteringsrammer og lægge afgørende vægt på disse synes jeg nok, det var langt mere fornuftigt, om man tog fat på enkeltområder – det kan være store udgiftsområder, og det kan være mindre – og konkret søgte at få lovgivningen ændret, således at man fik det resultat frem, som man nu ud fra sin politiske grundindstilling tilstræbte. Det mener jeg nok ville være langt, langt mere produktiv end en debat af denne karakter. En almindelig debat om, i hvad retning man skal gå for hele tiden at holde spørgsmålet åbent og holde det varmt, synes jeg er udmærket, men det er urealistisk, hvis man forestiller sig, at man både i 1981 og i 1982 skal til at fremsætte ændringsforslag til nogle budgetforslag for 1984. Det hele kommer til at hvile, forekommer det mig desværre, på et meget løst grundlag.

Når man anfører meget store besparelser – den socialdemokratiske ordfører nævnte et enkelt eksempel – må jeg nok også medgive, at jeg synes, det ville være rimeligt, om man gav et lidt større oplæg til at spare 6 mia kr. end et forholdsvis begrænset antal linjer.

Men kan der skabes debat om retningslinjerne for de offentlige udgifter fremover med dette forslag til folketingsbeslutning, må jeg da selvfølgelig indrømme, at så er man nået et stykke hen ad vejen.

For ikke at tage så forfærdelig meget mere af tingets tid i næste omgang skal jeg allerede her nu knytte nogle bemærkninger til det forslag til folketingsbeslutning om tilrettelæggelsen af finanslovgivningen, som er fremsat fra fremskridtspartiets side. Jeg skal sige ganske klart, at det kan vi ikke acceptere. Vi synes, at det er et usandsynlig stift, et usandsynlig usmidigt forslag, og jeg gad egentlig

vide, om fremskridtspartiet faktisk nøje har overvejet, hvad det er, de har foreslået, for en konsekvens af dette forslag er, at hvis der kommer flere arbejdsløse, så skal understøttelsen være mindre, og hvis der kommer færre arbejdsløse, så skal understøttelsen være større. De siger jo nemlig, at i første omgang skal der generelt bruges så mange mia kr., og i næste omgang deler man det ud på hovedkonti, og så er det bundet. Det kan vist næppe være meningen, det kan ikke være genemtænkt.

Bertel Haarder (V):

Jeg havde på forhånd regnet med, at et stort flertal her i salen – og der er jo ikke så mange – i det mindste ville tage problemet seriøst. Men det må jeg konstatere ikke er tilfældet. Jeg må konstatere, at finansministeren og socialdemokratiets ordfører overhovedet ikke tager spørgsmålet alvorligt.

Hr. Camre fejede venstres forslag vedrørende arbejdsministeriet af bordet med den bemærkning, at der er kun 4 eller 6 linjer om det. Ja, og i disse linjer henvises der til et stort og omfattende forslag på en halv snes sider, som har været til særskilt behandling her i salen.

Finansministeren sagde, at venstres forslag er urealistiske, og affejede dem med nogle bemærkninger om, at hvis man ville ind i et seriøst arbejde, så var det i hvert fald ikke sådan nogle forslag, man skulle stille.

Ja men det var da vældigt. Hvad er det så for forslag, der skal stilles, eller skal der slet ikke stilles nogen forslag? For vi har jo ikke set nogen forslag fra regeringen, som overhovedet peger på, at man vil løse problemet med det svulmende gab mellem indtægter og udgifter, som finansministeren så sent som i dag har forklaret finansudvalget om.

Da finansministeren fremsatte sin finanslov, var det budgetterede underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet 16,3 mia kr. Et par måneder efter ved finanslovens førstebehandling var det steget til 18,4 mia kr., og nu før tredjebehandlingen er det steget til 21,1 mia kr., altså en stigning på 4,8 mia kr. eller næsten 30 pct. fra finanslovens fremsættelse til dens vedtagelse i næste uge.

Det betyder, at samtlige statslige besparelser i forligsaftalen fra maj er blevet ædt op 2 gange, først af de kommunale udgiftsstigninger, som man lader køre videre, og derefter